

30 anys

- l'educació ambiental a l'escola
- les eleccions generals, autonòmiques i municipals durant aquest període de 30 anys
- la immigració, la integració i la interculturalitat
- les jornades de normalització lingüística i cultura popular
- el Fòrum Social de Mallorca
- la depuració de mestres a les Illes Balears durant la guerra civil
- la violència de gènere

- l'autoestima de l'alumnat a través del joc dramàtic
- el Fòrum Social Ibèric per l'Educació
- la Universitat de les Illes Balears, un repte per al futur

Aquests serien els temes destacats, però n'hi ha moltíssims més. Més de 6.500 pàgines dedicades a l'ensenyament han servit per tractar infinitat de qüestions i també han estat moltes les persones que han dedicat moltes hores a l'escriptura d'articles sense cap compensació a canvi. El nostre desig és que continuïn aportant els seus coneixements i la seva experiència quan ho creguin convenient. Per molts d'anys! □

Un sindicat nacionalista i progressista

Antoni Marimon,
professor d'Història de la UIB

En un país que, en els darrers segles, mai no han tengut clara la seva identitat nacional i en el qual els sectors conservadors sovint han aconseguit esser predominants, un sindicat nacionalista i d'esquerres, i a més majoritari en un àmbit tan important com l'educació, és un autèntic luxe.

El tradicional centralisme espanyol ha configurat bona part del mapa polític balear i també el panorama sindical. El sindicalisme d'àmbit espanyol es va implantar amb força durant el primer terç del segle XX. De fet, UGT de Balears es va fundar el 1925, en plena dictadura de Primo de Rivera. Al final del franquisme i durant la transició, va arrelar CCOO i es reimplantà UGT, així com altres sindicats que no aconseguïren esdevenir majoritaris. Aquest sindicalisme estatal, amb el suport d'importants partits polítics i el reconeixement del Govern de l'Estat, ha dificultat el desenvolupament d'un model sindical propi. I és un element molt negatiu en una comunitat amb unes particularitats tan marcades com les Illes Balears, i no sols des del punt de vista històric i cultural, sinó també econòmic i social. Només els

sindicats nacionals, com l'STEI-i, han impulsat sincerament la construcció d'un marc de relacions laborals propi, entès com una eina real de construcció d'un país en l'àmbit socioeconòmic.

I a més, l'STEI-i no ha hagut de lluitar només contra la desídia del sentiment d'adscripció nacional i la competència estatal, sinó també contra les administracions autonòmiques ultraconservadores i castellanes. En molts de períodes, ha aconseguit el miracle d'esser el sindicat majoritari en un sector clau, l'educació, que sovint ha estat una eina de formació, i també de control, al servei del poder polític.

En definitiva, l'STEI-i és un dels elements més importants de cohesió nacional i de sensibilització progressista dels que s'han dotat les Illes Balears a partir de la Transició. Sense els homes i dones d'aquest sindicat, que des de l'ensenyament ha aconseguit implantar-se en altres sectors, el panorama illenc encara seria més gris, més neoliberal, més anodí i més provincial. □